

Sonya Yoncheva

Dissabte, 30 d'abril de 2022, a les 19h

XXIV

A stranger is poor, voracious and turbulent.
He comes

From nowhere in particular

And pushes prices up.

His method of knowing something
Is to eat it.

Anne Carson, *The fall of Rome: A traveller's guide*

Patrocinat per

ROLEX

Liceu
Opera
Barcelona

Fitxa artística

Soprano Sonya Yoncheva

**Orquestra Simfònica
del Gran Teatre del Liceu**

Direcció Nayden Todorov

Consulteu les
biografies
cllicant en
el nom

Durada total aproximada: **2 h**

Primera part: **45 min**

Pausa: **30 min**

Segona part: **40 min**

Programa

Primera part

Giuseppe Verdi (1813 – 1901)

Obertura (*Nabucco*)

“Toi qui sus le néant des grandeurs
de ce monde” (*Don Carlos*)

Giacomo Puccini (1858 – 1924)

Intermezzo (*Manon Lescaut*)

“In quelle trine morbide”
(*Manon Lescaut*)

Giuseppe Verdi (1813 – 1901)

Obertura (*La forza del destino*)

“Pace, pace, mio Dio!”
(*La forza del destino*)

Segona part

Giacomo Puccini (1858 – 1924)

“Se come voi piccina io fossi” (*Le Villi*)

Intermezzo *La tregenda* (*Le Villi*)

“Vissi d’arte” (*Tosca*)

Intermezzo (*Madama Butterfly*)

“Un bel dì vedremo” (*Madama Butterfly*)

175

Liceu
Opera
Barcelona

L'univers femení de Verdi i Puccini

Giuseppe Verdi i Giacomo Puccini són els pilars sobre els quals se sustenta l'òpera italiana des de la segona meitat del segle XIX fins al primer terç del segle XX. Si el primer recull l'herència de la tradició del *bel canto* desenvolupada durant el segle XVIII i liquidada amb la retirada de Rossini el 1830, moment en què l'erupció romàntica fa trontollar unes estructures hereves del barroc, el segon, tot bevent de Verdi, lidera la transició de l'òpera italiana cap al segle XX introduint una major flexibilitat formal i un brillant component simfònic.

Una característica compartida per ambdós compositors és la creació d'una galeria de personatges femenins que, en les seves mans, assoleixen una estatura dramàtica que els ha convertit en símbols universals. En el cas de Puccini, heroïnes com Tosca, Manon o Cio-Cio-San constitueixen el nucli d'un imaginari en el qual els homes tenen un paper subsidiari. Pel que fa a Verdi, l'espectre vocal és més ampli, però en les seves òperes els rols per a baríton i soprano són, sens dubte, els més complexos des d'un punt de vista psicològic i dramàtic. Figures com Violetta Valéry o Aida no necessiten presentació, però d'altres com Élisabeth de Valois, de *Don Carlos*, o Leonora, de *La forza del destino*, tot i

ser menys populars, tenen una grandesa i personalitat aclaparadores.

La soprano Sonya Yoncheva oferirà avui una mostra d'aquest univers femení de Verdi i Puccini a través d'una selecció d'algunes de les àries més destacades d'aquests personatges. Un recital amb dues parts, cada una de les quals s'inicia amb fragments d'obres iniciàtiques d'aquests compositors. *Nabucco* és un títol cabdal en la carrera d'un Verdi que, en el moment de l'estrena, es trobava en el període més crític de la seva trajectòria vital i professional. L'èxit esclatant de l'òpera no només el consolidà com a compositor sinó que el convertí en mite nacional, en bona part gràcies al simbolisme polític assolit pel cor "Va, pensiero", melodia ja que apareix en l'obertura de l'obra.

Le Villi és la primera òpera de Puccini i, tot i que avui constitueix una raresa, fou fonamental en la seva carrera perquè donà peu a l'inici de la seva relació amb Giulio Ricordi, que va veure en el jove l'hereu de Verdi. L'ària d'Anna "Se come voi piccina io fossi" ens mostra un Puccini encara tendre, però en el qual ja s'intueix la infal·lible intuïció melòdica. Precisament Verdi, en una carta a Ricordi referent a *Le Villi*, destacà la vena melòdica del debutant, tot i que en criticà la deriva simfònica, característica de l'escola verista que el vell compositor detestava i de la qual avui escoltarem diverses mostres. Verdi es referia, sens dubte, a la introducció d'un *intermezzo* al centre de *Le Villi* titulat *La tregenda*, passatge brillant pel que fa a l'orquestració que se sustenta, curiosament, en un ritme de tarantella.

Don Carlos i *La forza del destino* són dues de les mostres més reeixides de la maduresa verdiana, etapa prèvia a la fulgurant reaparició amb *Otello* i *Falstaff*, i són producte d'encàrrecs internacionals. *Don Carlos* s'estrenà a París en versió francesa i "Toi qui sus le néant", coneguda en la versió italiana com "Tu che le vanità", constitueix el clímax dramàtic d'Élisabeth en el darrer dels cinc actes. Sant Petersburg havia acollit cinc anys abans la primera representació de *La forza del destino*, fet que il·lustra el prestigi internacional de Verdi. "Pace, pace,

mio Dio!", la gran escena final de Leonora, s'obre amb una cita a l'obertura d'aquesta òpera, probablement la més popular d'un Verdi que, si bé deplorava els *intermezzi* veristes, no va deixar mai d'innovar en els preludis.

"In quelle trine morbide", "Vissi d'arte" i "Un bel dì vedremo" són tres de les romances més populars de Puccini i tenen en comú, més enllà del seu arravatat lirisme, que se situen en l'epicentre de *Manon Lescaut*, *Tosca* i *Madama Butterfly*. Un moment de reflexió en el qual el temps sembla aturar-se i que, en mans de les grans sopranos, ha posat dempeus les platees de tots els teatres del món durant més d'un segle.

Antoni Colomer

Crític musical

SONYA YONCHEVA

Es conocida por su valentía. No le da miedo asumir riesgos, aunque le pidan en el último minuto estrenar un papel icónico de la ópera. Con su conmovedora voz, la soprano búlgara se ha convertido en una de las intérpretes más fascinantes de su generación. Ya es una figura imprescindible en los escenarios más prestigiosos del mundo, pero no deja de reinventarse. Porque eso es lo que hacen las artistas valientes.

#Perpetual

OYSTER PERPETUAL DAY-DATE 36

ROLEX